

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **T. E.**
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. MV-48336-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 6. 2017, č. j. MV-48336-4/SO-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 8, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 21. 6. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. MV-48336-4/SO-2017, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-15382-33/DP-2013.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.
4. Předně žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Správní orgán prvního stupně i žalovaný odůvodnili svá rozhodnutí tak, že žalobci nemůže být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, protože je zařazen do evidence nežádoucích osob na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak dle názoru žalobce zápis jeho osoby v evidenci nežádoucích osob není v souladu se skutkovým a právním stavem. Z uvedeného důvodu má žalobce za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav i přesto, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vznesl námitku neoprávněnosti zápisu do evidence nežádoucích osob, když existence takového zápisu bez zákonného podkladu nemůže jít k tíži žalobce jakožto žadatele o pobytové oprávnění.
5. Žalobce dále uvedl, že oproti roku 2014 se zhoršil jeho zdravotní stav tak, že nyní není schopen delší cesty, je omezen v pohybu a je odkázán na lékařskou péči, neboť se třikrát týdně dostavuje na dialýzu. V Libyi, jejímž je žalobce občanem, není lékařská péče na takové úrovni jako v České republice, a žalobce by se tam mohl v důsledku toho ocitnout v ohrožení života.
6. Žalovaný v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť námitky žalobce jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. Ze spisového materiálu vyplývá, že 20. 3. 2013 podal žalobce u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Dne 11. 7. 2013 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Proti uvedenému rozhodnutí bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání, žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 10. 2016 zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 7. 2013 a věc vrátil k novému projednání. Správní orgán prvního stupně žádost žalobce

rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017 opětovně zamítl, a to z důvodu, že je žalobce evidován v evidenci nežádoucích osob. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2017.

9. Ze spisového materiálu dále vyplynulo, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob na základě rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, ze dne 11. 12. 2012, o správním vyhoštění žalobce. Ohledně správního vyhoštění však bylo poté zahájeno řízení o novém rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo dne rozhodnutím ze dne 10. 1. 2017 zastaveno. Na základě nového rozhodnutí o správním vyhoštění tak již Policie České republiky nemá zákonný podklad pro evidenci žalobce v evidenci nežádoucích osob.
10. Podle ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) platí obdobně § 56 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 2 platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 37, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti je cizinec povinen dále předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.
11. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob.
12. K námitce žalobce ohledně toho, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, soud konstatuje, že jak právní orgán prvního stupně, tak žalovaný se při svém rozhodování řídili pouze skutečností, že žalobce je formálně evidován v evidenci nežádoucích osob, což podle výše citovaného ustanovení postačuje k tomu, aby cizinci nebylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu.
13. Vzhledem k tomu, že v současnosti neexistuje podklad pro evidenci žalobce v evidenci nežádoucích osob, jak je uvedeno výše, má soud za to, že žalovaný měl tuto skutečnost zohlednit při svém rozhodování. Správní orgán prvního stupně i žalovaný rozhodli pouze na základě výše uvedeného zákonného ustanovení a nezohlednili další skutečnosti relevantní pro projednávanou věc, tedy že pominuly důvody pro evidenci žalobce v evidenci nežádoucích osob, a rozhodnutí bylo učiněno pouze na základě formálních důvodů.
14. Správnímu orgánu prvního stupně a žalovanému sice nepřísluší rozhodovat o tom, zda cizinec byl do evidence nežádoucích osob evidován v rozporu se zákonem, avšak je nutno vzít uvedenou skutečnost v potaz, v daném případě rovněž s ohledem na špatný zdravotní stav žalobce. Správní orgány nemohou rozhodovat izolovaně pouze na základě jedné zákonem předvídané skutečnosti, když v projednávané věci existují další skutečnosti relevantní pro dané řízení.

15. Zdejší soud konečně již v jiné věci téhož žalobce v rozsudku ze dne 27. 2. 2017, č. j. 31A 46/2015-40, zdůraznil význam řízení, které bylo (je) vedeno o rozhodnutí o vyhoštění jako podkladu pro zápis do evidence, a jasně konstatoval, že „*v projednávané věci je pro rozhodnutí o žádosti o trvalý pobyt zásadní zjištění, zda je rozhodnutí o vyhoštění žalobce v souladu se zákonem, jelikož na jeho základě byl žalobce zaveden do evidence nežádoucích osob. Ze správního spisu je zřejmé, že Ministerstvo v projednávané věci mělo povědomí o podané žalobě proti rozhodnutí o vyhoštění žalobce. V případě, kdyby rozhodnutí o vyhoštění žalobce bylo zrušeno, neexistoval by podklad, na základě kterého by byl žalobce, dle zákona, do evidence nežádoucích osob zaveden. Žalobce byl zaveden do evidence pouze na základě pravomocného rozhodnutí o vyhoštění Policií České republiky.*
16. Zdejší soud nad rámec uvádí, že na základě vyžádaného správního spisu od Policie České republiky, týkající se správního řízení o správním vyhoštění žalobce zjistil, že v řízení o správním vyhoštění byla podána kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Brně a rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 3. 2014, č. j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V237, svým rozhodnutím ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 Azs 85/2016-29, zrušil. Prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zrušeno rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 9. 2016, č. j. CPR-12587-29/ČJ-2013-930310-V237. Aktuálně tak neexistuje podklad pro zavedení žalobce do evidence nežádoucích osob a naplnila se domněnka soudu výše uvedená.“
17. Dále soud uvádí, že je nutno dát za pravdu žalobci, že žalovaný měl v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prověřit skutečnost, zda je žalobce v evidenci nežádoucích osob veden řádně na základě zákonného podkladu. Pokud by na základě námítky žalobce tuto skutečnost prověřil, musel by dojít k závěru, že žalobce byl v době rozhodování žalovaného veden v evidenci nežádoucích osob neoprávněně a tudíž by nepřistoupil k formalistickému rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce. To, že Policie České republiky vede žalobce v evidenci nežádoucích osob i přesto, že k tomu již nemá žádný právní podklad, nemůže jít k tíži žalobce v řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce by se v důsledku toho dostal do situace, kdy by mu na základě zápisu jeho osoby v evidenci nežádoucích osob nemohlo být vydáno povolení k pobytu nikdy, a to i přesto, že ve skutečnosti by takovému rozhodnutí jinak nic nebránilo.
18. S ohledem k výše uvedenému dospěl zdejší soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné a skutkový stav zjištěný správním orgánem, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nebyl zjištěn dostatečně. Zdejšímu soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit jako nezákonné dle ustanovení § 78 s. ř. s. a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
19. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy 9 300 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za tytéž dva úkony právní služby, tj. 900 Kč a

částka 4 000 Kč za zaplacené soudní poplatky. Celkem náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 12 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu